

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **S. R.**, zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2024, č. j. 4 Az 4/2024 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) ze dne 19. 7. 2024, č. j. 4 Az 4/2024 - 32, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2023, č. j. OAM-985/ZA-ZA15-K12-2023. Tímto rozhodnutím žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném pro projednávanou věc („*zákon o azylu*“).

[2] Při posuzování věci vycházel městský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce ve své žádosti o mezinárodní ochranu a následném pohovoru uvedl, že je státním příslušníkem Moldavské republiky, nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo hnutí a není politicky aktivní. V červenci 2020 s otcem vycestovali do České republiky a od té doby se každé tři měsíce vrací do vlasti. Je zdravý, požádal o mezinárodní ochranu, protože jsou mezi Podněstřím a Moldavskou republikou spory. Žalobce uvedl, že nemá Moldavskou republiku rád, není tam práce a tamní vládě jde jen o peníze. Zde má otce a přítelkyni Ukrajinu, v Moldavské republice by byl sám. Má strach, že kvůli konfliktu na Ukrajině začne válka i v Moldavské republice. Bojí se povolání do armády. Má však potvrzení od lékaře, že není bojeschopný, protože má ploché nohy (na lékařské prohlídce za úplatek ve výši 200 dolarů lékař zapsal, že je poškození nohou vážnější než ve skutečnosti, skutečné potíže jsou minimální). Do vlasti by se nevrátil, ani kdyby neměl strach z ozbrojeného konfliktu, nechce bydlet v nepěkném prostředí mezi nepřátelskými lidmi, přestěhování

by to nevyřešilo. V případě návratu do vlasti by žalobce asi skončil ve vězení, protože by nesnesl chování ze strany Moldavanů, snažil by se bránit, něco by provedl a následoval by trest.

[3] Městský soud přisvědčil žalovanému, že ze zpráv o zemi původu žalobce vyplývá, že aktuálně v Moldavské republice žádný vnitřní ani mezinárodní ozbrojený konflikt neprobíhá. Dodal, že žalobce neprokázal, že by docházelo k přelivu konfliktu z Ukrajiny do Moldavské republiky; úplné a aktuální informace o zemi původu svědčí o opaku. Dále městský soud uvedl, že ani v Podněstří (na jehož nepříznivou bezpečnostní situaci žalobce upozorňoval ve své žádosti o mezinárodní ochranu) není v současné době zvýšené bezpečnostní riziko, jelikož žalobcem namítané incidenty (výbuchy na ministerstvu státní bezpečnosti) se udály již v dubnu 2022. Městský soud také zdůraznil, že žalobce z Podněstří nepochází, pouze na tomto území žil v letech 2015 a 2016, jeho poslední bydliště ve vlasti se nacházelo mimo tuto oblast.

[4] Městský soud také dodal, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu ani případné povolání žalobce do armády není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (výkon vojenské služby představuje základní státoobčanskou povinnost), a to ani v případě, kdyby toto povolání bylo spojeno s rizikem účasti na bojových akcích ve válečném konfliktu nebo s hrozbou trestní sankce za nenastoupení vojenské služby. Ani nepříznivá ekonomická situace a s tím související těžké životní podmínky, které postihují moldavské občany bez rozdílu, nejsou dle městského soudu důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

[5] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel uvádí, že napadený rozsudek je nezákonný, neboť jeho skutkové závěry nemají oporu ve spisu. Konkrétně tvrdí, že městský soud ignoroval skutkové okolnosti případu (aniž by je blíže konkretizoval), které svědčí pro udělení mezinárodní ochrany stěžovateli.

[7] Dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Tvrdí, že městský soud se „*řádným způsobem nevypořádal se všemi prezentovanými důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu, tyto naopak zčásti nemístně zlehčoval a zčásti ignoroval.*“ Stěžovatel opakuje důvody své žádosti o mezinárodní ochranu: v zemi původu panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd, není tam bezpečno pro civilní obyvatelstvo a Moldavská republika je v ohrožení v důsledku přímé vojenské invaze Ruska na Ukrajinu.

[8] Stěžovatel dále tvrdí, že v Podněstří je situace podobná jako na Ukrajině a dá se očekávat její zhoršení. Špatnou bezpečnostní situaci v této části země původu stěžovatele městský soud nezohlednil. Je přesvědčen, že pokud by městský soud „*řádně ověřil*“ veškeré stěžovatelem tvrzené skutečnosti, pak by musel dojít k závěru, že je splněn přinejmenším důvod pro udělení tzv. doplňkové ochrany, a to z důvodu vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti kvůli „*svévolnému násilí*“ v Moldavské republice.

pokračování

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její zamítnutí, případně odmítnutí, neboť se ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku.

[10] Dříve, než může Nejvyšší správní soud věcně posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musí posoudit otázku její **přijatelnosti**. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, *že jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[11] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Přijatelnost kasační stížnosti by rovněž dle výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 zakládala zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, pokud by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti žádný důvod nepřijatelnosti neuvádí. Nepředestřel v ní ani žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Konečně stěžovatel v kasační stížnosti nepředestřel žádná tvrzení, která by bylo možné kvalifikovat jako zásadní pochybení krajského soudu ve smyslu citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 13/2006 – 39.

[13] Otázky, které stěžovatel nastolil v žalobě a poté v kasační stížnosti, již byly opakovaně v judikatuře tohoto soudu řešeny, městský soud přitom na tuto judikaturu vhodně poukázal a z jejích závěrů vycházel. Bezpečnostní situaci v Moldavské republice se Nejvyšší správní soud zabýval například ve svém nedávném usnesení ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 61/2024 - 27, v němž konstatoval, že konflikt, který by opodstatňoval udělení mezinárodní ochrany, v zemi původu stěžovatele zatím neprobíhá. Jde-li o ekonomickou situaci v Moldavské republice a její význam pro řešenou věc, i k té se městský soud vyslovil ve shodě s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudky ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, nebo ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43) v tom smyslu, že ekonomické důvody a s tím související těžké životní podmínky nejsou pro udělení mezinárodní ochrany relevantní.

[14] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že kasační argumentace obsahuje též námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, což (pokud by tato námitka byla důvodná) by byla tak závažná vada, že by vždy představovala důvod přijatelnosti. Rozsudek městského soudu je však řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný a městský soud v něm

dostatečně a přesvědčivě odpověděl na smysl všech žalobních námitek, a to včetně toho, zda špatná ekonomická a bezpečnostní situace v Moldavské republice či obavy stěžovatele z rozšíření rusko-ukrajinského konfliktu do země původu mohou být relevantními důvody pro udělení mezinárodní ochrany (na tyto otázky odpověděl ve shodě se žalovaným záporně). Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, nebo ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[15] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že právo na mezinárodní ochranu založené na mezinárodních úmluvách v sobě nezahrnuje právo vybrat si zemi, kde se žadatel pokusí začít nový život odpovídající jeho představám. Institut mezinárodní ochrany slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „*nehumánní*“ mezinárodní ochranu neudělit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 - 60).

[16] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z principu úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel (na základě zjednodušeného posouzení věci) v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud nepřiznal náhradu nákladů tohoto řízení žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. ledna 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu